Dr. E. HOLOVTCHINER
ČESKÝ LÉKAŘ.

OFFICE na rohu 13. a Howard ul., Sheely's Block, 3a. dveří 310. Telefon 1458.
V pisárně k nalezení od 10 do 12 hodin ráno, od 2 do 4 odpoledne a od 7 do 8 večer.
Telefon residence 1674.

JOSEF TUČEK,
nejstarší český lékárník v Omaze, Neb.
v čísle 2013 So. 13th St.

Léky, barvy, oleje, štětce, skla, kyt, kartáče všeho druhu vína a lihoviny pro lékařské potřeby. ☞ Receptům věnuje se zvláštní pozor nost. dt15tf

H. Gifford M.D. Geo. Bickneli, M.D.
zkušení lékaři
ZRAKU - SLUCHU
1404 FARNAM UL., OMAHA, NEB.
dt33m6 Číslo telefonu 739.

Omaha Stove Repair Works,
1207 Douglas ulice.
mají na skladě všechny druhy správek ku kamnům vařícím i topícím, nechť jsou jakéhokoliv jména neb výroby.

O. D. KIPLINGER,
roh 13. a Farnam.
Doutníkářský a tabáčnický obchod.
Rozesýláme Americas Favorite TOM MOORE a HENRY GEORGE dobré 5c doutníky

Chas. Kaufman,
● pojišťující jednatel a veřejný notář... ●
Zastupuje nejlepší pojišťující společnosti, prodává a kupuje majetek nemovitý, vydává přeplavní lístky z Evropy a do Evropy atd.
Půjčuje peníze na nemovitý majetek.
Písarna. Sev.záp. roh 13. a Douglas ul.

Postarejte se o budoucnost svých rodin
přistoupením k rozvětvenému řádu
WOODMAN of the WORLD,
jenž vyplácí pojistné
správně a rychle.
JEDNÁNÍ V ŘEČI ČESKÉ.

Hledají se jednatelé.
k založení nových táborů. Výhodné podmínky.
Doplňte o podrobnosti česky neb anglicky na vrchního velitele
J. C. ROOT,
311 Sheely Block, OMAHA, NEB.

Dr. ČEPELKA,
v Čechách promovaný i zkušený . . .
LÉKAŘ
ORDINUJE
V ČESKÉ LÉKÁRNĚ
F. NEDĚLY & SYNA
V CRETE, NEBRASKA.
Veškeré předpisy lékařské vyhotovují se v této lékárně s právně a svědomitě, z nejčistších a nejlepších léčebních prostředků. gr-tf

Jediná dráha do Chicaga,
která cestujícím poskytuje každodenní vlaky a jízdu do Chicaga za světla denního, je North Western dráha. Vlak vyjíždí z Omahy v 6:40 ráno a přijíždí v 8:15 večer téhož dne do Chicaga. Vlak tento jest v popředí doby nynější a jest u cestujícího obecenstva omažského nejoblíbenějším. Jiné rychlovlaky vyjíždí každodenně do Chicago v 4:55 a v 6:55 večer. Cestovní lístky můžete obdržeti na Farnam ulici v čísle 1401, v městské písárně dráhy "THE NORTH WESTERN LINE."

CHCETE LACINOU FARMU?
Teď snad ví již každý, že LACINÉ a DOBRÉ pozemky jsou nyní k dostání jen ve Wisconsinu. Však ne každý ví, že nejlépe, nejlevněji a nejspolehlivěji může koupiti jen tehdy, když kupuje od železničních společností přímo. Jestli kupujete od jednatelů, koupíte třeba též dobrý pozemek, ale ne tak levně jako kdybyste se obrátili přímo na společnost. A pak, nejste jisti, že pozemek, který jste koupili, také skutečně máte.
Chicago, Milwaukee & St. Paul dráha má přes 6200 akrů pozemků podél tratí svých, blíže městeček, v osadách majících školy, kostely atd., kteréž prodává po $3.00 až nejvýše $8.00 akr, jak následuje: jednu šestinu hotově, ostatek v pěti ročních splátkách s 6 procenty úroku.
Pamatujte, když koupíte od dráhy, jste jisti, že máte dobré právo majetnické, že vaše peníze jsou bezpečny a koupíte za nejlevnější možnou cenu. Pište si anglicky o cirkulář, obsahující popis těchto pozemků na
H. G. GAUGEN,
Land Com'r. C. M. & St. P. Ry.
MILWAUKEE, WIS.
ANEB NA
F. A. NASH,
W. P. & T. A.
OMAHA, NEBR.

Jak jsem byl nihilistou.

Napsal Bohdan Kaminský.

Pivo a řeč. U nás vůbec musí být při pivu řeč. Snad proto, že zas žádná řeč není bez — vody.

Pivo skutečně neobyčejně obyčejné.

Větší venkovský hostinec. Pět, šest stolů. Stůl v pravo ode dveří. Společnost, kterou popisovat nebudu. Chci s přítelem právě přisednout k ní a tu by se mohlo stát, že bych napsal něco hloupého o — všech.

"Dovolíte, pánové?"

Nic.

Taky jedno. Posadili jsme se.

* * *

Ticho.

Po chvíli otevřely se dvéře a jimi vešel host. Výslovně podotýkám, že mne to nepřekvapilo, neboť zajisté divnější by bylo, nejen mně, ale nám všem, kdyby se byl otevřel nový host a jím vešly dvéře.

"Habe die Ehre, meine Herren! Má úcta."

"Ah, pan Drobeček! Má úcta."

Jmenoval se tedy jinak. Po našem venkově má totiž každý nejméně jména dvě. Jedno, kterým je zanešen na berním úřadě a druhé, kterým se mu říká jen tak. Je to jako jedno na neděli, druhé na všední den.

V tváři nového hosta zjevilo se náhle hrozné zděšení. Bylo to dobře vidět, nebyloť tam jiného.

"Erlauben," zasyčel a plivnul mi na botu. Pak se podíval na nás—na přítele a na mne—takhle—ne, on se vlastně ani nepodíval, nestáli jsme mu za to. Posadil se mi na klín. "Ale dovolte," vzpírám se jemně jeho důvěrnosti.

"Dovolte, dovolte.. .voni dovolej', vědí," zaburácel hlasem, jakým as při býčích zápasech ve španělské aréně zařve rozkácený—policajt, je-li totiž španělský strážník veřejného pokoje prodchnut zásadami tak humanními, jako u nás—není.

Vstali jsme. I druzí. A nejstarší, podle tradice tedy i nejmoudřejší, s nosem spíš okoralým než řeckým a se scházejícím předním zubem pravil, obrácen k nám dvěma: "Totiž....odpusťte, pánové....to je tak....totiž.... pan Drobeček....totiž....on to myslí jinak." To mne dojalo. Měl jsem nohy jako přelámané. Ti lidé tady zvykli divně 'myslit'.

"To je tak....Zde na tom místě....totiž....no jo....sedává vlastně pan Drobeček....pánové....a to víte....a vy.... tento....no jo... "

Pochopili jsme. Sedli jsme k druhému stolu.

Pan Drobeček se posadil.... Zdlouha, slavnostně.

Upřel na nás pohled jeden, který měl snad býti zdrcujícím, ale vypadal, chudinka, tuze komicky.

Usmál jsem se.

A pan Drobeček —a tohle jsem ještě nikdy neviděl — udělal pod nosem zvláštní, originelní manipulaci pravou rukou, jako by chytal mouchu, nebo vosu (to jsem nepoznal), přejel si ústa dlaní a pravil: "Nein, nein....nicht genug solid!"

Pak, nežli jsme šli spat, seděli jsme ještě dvě hodiny.

Za celou tu dobu pak bylo tam ticho jako—jako—no třebas jako ve vinohradských restauracích, kde pavouk předivo své přede.

Nikdo nepromluvil ani slova.

* * *

Tohle "nein, nein....nicht genug solid".....

Zdálo se mi o tom.

Druhý den ráno. Svítání.

Ve smetaně moucha. Chudinka —tak mladá!

A přece mne to mrzí, že jsem panu Drobečkovi to sednutí na klín zůstal dlužen. Škoda — ale když člověk na všechno hned nevzpomene.

Mohl jsem se mu posadit na ramena.

Přítel můj hledal zatím svého přítele, inženýra. Já zatím vyhledával partii ku kreslení. Měl jsem vztek a šedivý havelok, v pravé ruce pak nesl jsem škatuli s malířským náčiním. Na akademii říká se tomu krátce "Malkasten".

Za mnou šli děti snad z celého města.

Byly-li ještě některé z okolních vesnic, nemohu říci. Já jich neznal. — Nedaleko mne zašeptal jeden: "Fáno, to je špión!"

"Anebo raubíř."

Dal jsem hodnému tomu chlapečkovi desetník. Nový, letos ražený. Natáhl ruku bázlivě. Ale vzal přec. Byl teď už asi přesvědčen o tom druhém.

"Pan Beneš, inženýr. Pan —, kollega. Tak, teď si podejte ruce a řekněte si, že vás nesmírně těší, že máte tu atd."

Vykonáno na vlas.

Těšilo-li pana Beneše opravdu, nevím a také jsem po tom dále nepátral. Já jenom vím, že "potěšení bylo na mé straně".

Pan inženýr přišel mi jako na zavolání.

* * *

Poledne. — Kroupová polévka, maso s cibulovou omáčkou, kterou nemohu cítit, husa. A salát, abych nezapomněl.

"Tedy svolujete?"

"S největší radostí."

Doutníky a noviny. Číslo z minulého týdne. Za půl hodiny vydal jsem se s přítelem na severní cíp města.

Inženýr šel po své práci.

Za námi nesl člověk jeden třínohý skládací stolek, škatuli, prkno, mapy a řetězy na vyměřování.

* * *

Na konci města.

Jednopatrový domek, zahrádka, kaluž, hnůj.

Pan Drobeček v okně.

Měřičský aparát. Ukazování rukou, prohlížení mapy.

"Ano, ano, tady asi bylo by to na místě nejlepším, co myslíte?" ptal jsem se přítele, tváře se, jako bych Drobečka neviděl.

"Zajisté, zajisté," svědčil tázaný. "Jen prodá-li to?"

"A co by neprodal, dostane-li za starou chamraď tři—čtyři tisíce".....

Bylo zajímavo pozorovat Drobečka, jehož pohyblivá, drobná figurčička jen jen hrála.

Nevšímali jsme si ho, až po několikarém zakašlání a jiném marném pokusu, aby vzbudil naši pozornost, přitočil se k nám. Tatáž obdivuhodná manipulace rukou, jen, zdálo se, poněkud chvatnější, jako rozčilením.

"Nein, nein, nicht genug...."

Pan Drobeček tvářil se tuze rozpačitě, skoro hloupě. Pravá ruka jeho opět mimovolně zatančila pod nosem od pravého koutku k levému, dvakrát, třikrát, jakoby škádlila mouchu nebo vosu, a pak sjela dolů po ústech, která spíše zašeptala: "Nein, nein....."

Byl bych překousnul cigaro v polovičce, jak mne to dojalo.

"Ah, hleďte, Sergeji Ivanoviči Batuškine, náš pan soused od včerejška," pravil jsem.

"Opravdu," divil se Batuškin. "Jaké to překvapení," lakoval.

"Máme štěstí," liboval jsem si. "Pane Drobečku".....

"Ach nein, nein....pánové ....jmenuji se pan Lontchan, opravdu, pan Lontchan.....a mám tady tak tu trafiku...."

"Ale to je divné."

"Jo, to mají tak, pánové; mám tak drobeček ve zvyku říkat "ty drobečku" a tak—"

Pana Drobečka Lontchana zatahal nyní někdo za kabát.

"No, co pak chceš, drobečku, co?"

"Tati, to je ten špión, co mi dal ráno šesták," zašeptal pihovitý hošíček, můj známý. Zvážněl jsem. Ohlédl jsem se jako v bázni kolem. Přikročil jsem k Drobečkovi st ,chytil jsem jej chvatně, skoro křečovitě (nebo alespoň, aby to tak vypadalo) za kabát hřebíčkové barvy a zašeptal jsem mu v uchu, v kterém jsem spozoroval mosazný kroužek: "Pošlete hošíčka pryč, rád bych s vámi o čemsi důležitém promluvil." Stalo se; přání mému vyhověli ihned oba drobečkové s velikým i malým "D".

"Pane Lontchane." Přítel položil si ruku na srdce.

"Pane Lantchone," opakoval jsem já.

Opakuji-li někdy něco, není tak skoro nikdy bez příčiny. Toť zvyk už ze škol.

"Přišli jsme za záležitostí zcela vážnou."

"To jako—pánové—snad včera — drobeček nepříjemná věc — nicht genug solid."

"Mýlíte se. Přišli jsme—ale k čemu dlouhých řečí, zkrátka, potřebujeme váš pozemek, slyšte, potřebujeme za každou cenu."

"Nein, nein, není možná.... není možná ....."

Dvě malá očka žádostivě zasvítila. Kdyby byl měl Drobeček ještě dvě, byla by zasvítila také.

"No, snad přeci. Nezáleží nám na nějakém capartu a vy dobře, opakuji, dobře pochodíte."

Dověděli jsme se už od inženýra, že prodat chalupu a odstěhovat se někam jinam, je Drobečkovým snad jediným idealem. Kdekoli naskytla se mu jen jiskřička naděje, stával se posedlým. Byl by tak rád prodal chalupu i se ženou. Totiž rozumějte: manželé Drobečkovi oba.

"A....a dovolte, pánové..... k čemu byste takový drobeček baráku potřebovali?"

Naklonil jsem se k němu, zadíval jsem se mu do očí hluboce a vážně, jako bych mu chtěl vyznávat lásku—a pak dlouho, dlouho nepromluvil jsem slova, až po chvíli krutého jeho duševního boje řekl jsem v mocném pohnutí slovo jediné:

"Továrna!"

Ta manipulace pravé jeho ruky byla teď už skutečně mistrovská.

* * *

Za půl hodiny po tom.

Vyjednávání dospělo k cíli. — Barák se zahradou byl náš.

Za maličkost pěti tisíc, které jsme slíbili hned zítra ráno před svědky složiti. Barák měl cenu tak osmi set. Vystavíme zde továrnu, pan soused bude mít v ní do smrti celé zaopatření, ano více, bude jako spolumajitelem, jako jedním z nás.

"A nyní, pane sousede, přikročíme hned k důkladnému přeměření své usedlosti, Jakube, řetězy!"

* * *

Pan soused nám pomáhal statečně.

Vzdávám mu tímto zde také veřejně své díky.

Ruka jeho po obličeji pracovala zrovna zimničně. S chudáka se jen lilo, sloužilť nám také místo kůlu ve strouze, nelibě páchnoucí ....a my zrovna to místo potřebovali jsme k přesnému označení —"zeměpisné šířky".

Podrobil se milerád.

Ale málem bylo by se celé to vyjednávání, při kterémž, k mé chvále budiž to řečeno, nedal jsem se ani jednou do smíchu—rozbilo o neústupnost jisté dřevěné budovy, jejíž architektonická krása nalézá se po našem venkově v zbědovaném stadiu primitivnosti. V plenkách, řekl bych, kdyby se to hodilo.

Na její jméně nezáleží. Společnost zastírá je "závojem mlčení". Jak hezký obraz!

Dost na tom, že stála nám zrovna v cestě, kudy jsme chtěli táhnout řetěz.

Zaraženi, dívali jsme se jeden na druhého. Co teď?

"Nein, nein....."Zamihnutí ruky. Už to měl. "Počkají, pánové.....já se drobeček do toho opru." Zamyslili jsme se. Skutečně, nezbývá nic jiného. Prask—rána—dvě, tři—a zříceniny, jaké dosud nikdo neopěvoval. Pochopitelné.

V tom okamžení šeptal mi "Sergej Ivanovič Batuškin" do ucha: "Poslouchej, já už prasknu —já to nevydr—"

A smál se jako legračně naložené hříbátko, krom té drahé duše. Jestli se totiž hříbatko směje.

* * *

"Nuže teď, když jsme hotovi, jen podepsat smlouvu, pan soused zajisté laskavě dovolí, abychom směli tu zanechat škatuli se vzácnějším svým majetkem a důležitějšími listinami—"

"O—o—takový drobeček—o jo, rád, proč pak ne?"

"Jen prosím, aby se jí nikdo nedotýkal."

"Ale, ale—co pak si o nás myslejí! Já ne, má žena ne, a tenhle drobeček také ne—"

"Oh, o tom jsme přesvědčeni, ale—" A tvář přítelova vzala na sebe výraz pohnutlivě starostlivý. Já se zamračil a odvrátil jsem hlavu.

Přítel ukázal na mne. Naklonil se k Drobečkovi, šeptaje mu:

"Slavný člověk!"

"Tááak?!"

"Syn ruského generála."

"Nein — nein —" Drobečkova čepice mžikem octla se v ruce. "A vědí, ono to je na něm vidět."

"Moc slavný — ale nešťastný."

"A to je mi ho líto."

"Vypovězený z vlasti."

"To jako taky vyděděný?"

"Prozatím ne."

Pan Drobeček si oddechl — za mne.

"Vidíte, pane sousede. Hned při prvním setkání se s vámi líbilo se mi vaše vystoupení neohrožené, přímé — zkrátka, pane sousede, poznal jsem, že jste celý muž, poctivec, na kterého možno spolehnout—vy nás nezradíte."

Člověku, který opravdu umí neohroženě, přímo vystoupit, vypadla čepice z pravé ruky, která bleskurychle zašermovala. Pan Drobeček se rozčiloval.

"Nein—nein!"

Přítel utlumil ještě více svůj hlas a tiskl sousedovu ruku jako kleštěmi. Hlas jeho se chvěl lítostí, nebo čím.

"Ano, nešťasten. Jest stíhán ruskou vládou—my oba."

"To nemůže být!" vykřikl pan soused, chvěje se jako rosol. Jenže rosol ze zvyku, pan soused hrůzou a podivením. Bylo toho proň moc za jediný den.

"Ba může, příteli, může, ano více: je skutečně. Je na nás vynán zatykač — zde u vás budeme jisti."

Pan Drobeček byl by jistě omdlel, kdyby byl ve svých mladých letech chodil do pensionátu. Takto ale na to nevzpomněl.

"A—a—co tady—co se stane z mého domu?" jektal zuby a dolení čelist zapomněla se mu vytáhnout nahoru.

"Totiž z našeho?"

Přítel mu stiskl jemně ruku.

"Ano—ano—tedy z našeho," tázal se Drobeček, skoro nedýchaje.

Sklonil jsem se níže ke škatuli s barvami. Přítel se pečlivě ohlédnul kolem, pak šel ještě několik kroků podél plotu, podívati se, neposlouchá-li nikdo a po chvíli trapného pomlčení, pravil vážně:

"Továrna na dynamit a na inkoust." — Nastalo ticho, že bylo téměř slyšet, co si pan Drobeček myslí.

Byl zdrcen. Zapomněl i na obvyklé chytání mouchy, či vosy. Teprve po dlouhé chvíli mohl ze sebe vypravit: "Vy—vy jste—pánové—"

Obrátil jsem se k němu a s rukou na vestu položenou řekl jsem mu, jak následuje: "Nihilista."

A přítel můj přiznal se odhodlaně:

"Speciální demokrat."

* * *

Po chvíli, kterou jsme mu popřáli, podával jsem mu škatuli s barvami. "Pane sousede, toto nám tedy laskavě uschováte—"

"Nein — nein — nicht genug solid! Já mezi dynamitem zůstávat nebudu!"

"Ale mějte přece rozum. Pět tisíc.."

"Voni, voni maj' svědomí — nein, nein—nihilisto—"

"Probůh, vy nás zradíte!"

"To taky udělám, udám, udám —na četnictvo pobě—"

"Opovažte se!" Rozevřel jsem škatuli s plechovými tubami, které mají skutečně podobu patron.

"Opovažte se!" křičel jsem, mávaje nad hlavou tubou s neapolskou žlutí.

"Opovažte se! Ještě slovo a zahynem všichni tři!" křičel přítel. v levé ruce maje tubu s indickou červení a v pravé hroze páleným okrem.

"Ještě slovo, slyšíte, nešťastný, slovo a prasknem všichni!"

Jindy si můj přítel rád zalhal, tentokrát však mluvil pravdu. A přibíraje do dlaní ještě zeleň luční s pařížskou modří a okrem zlatým, pravil chladně:

"Nám je to jedno."

A podávaje zbytek hořícího doutníku, pravil s elegancí jemu vlastní:

"Vyhaslo vám, zapalte si přec."

* * *

Zbývá ještě několik slov pro ten kruh čtenářův, který, kdybysi stokrát napsal pod povídku: "Konec", přece se jen zeptá: "A jak to bylo ještě dál?"

Nuž, čiperná čtenářka — a po těch nečiperných mi nic není — asi tuší, že "pisatel těchto řádků" není dosud majitelem továrny vůbec, továrny pak na dynamit a inkoust zvlášť. Jak "soudná čtenářka" vidí, nešlo to při nejlepší vůli.

Z koupi Drobečkova baráku nebylo nic — zapřísahal nás, abychom mu ten "drobeček života" darovali a my neměli příčiny nebýt velkomyslnými.

Odešli jsme vážně, jak se na syny ruského generála, byť i vypovězené, sluší a patří. "Patrony" zavřeli jsme zase opatrně do škatule, pouze k vůli jistotě vybrali jsme si po maličkém karmínu a cinobru zeleném.

Pan Drobeček, neunavně chytaje mouchu, či vosu (to nevím dosud) slíbil nám "věčné mlčení". Už v zájmu vlastním.

Odcházejíce, pohlédli jsme soucitně po zahradě na stopy našeho "špeciálně-demokratického" měření a pravili jsme smutně:

"Udělali jsme vám trochu nepříležitostí."

"O nein, nein—" šveholil, "co pak to, jen tak drobeček, drobeček—"

A utřel si ústa od levého koutku k pravému.

* * *

Možná, že se tam opět podívám.

Táhne mne to tam—ano, někdy se mi zdává, že jsem se do pana Drobečka zamiloval.

A pak k vůli tomu, posadil-li by se mi pan Drobeček ještě na klín.

HELIOGRAFICKÉ ZPRÁVY U BOERŮ.

Heliografické zprávy, to jest, zprávy zasýlané pomocí slunečního světla a pohyblivého zrcadla, vyměňují mezi sebou boerské oddíly vojska. Tento systém zasýlání zpráv zřízen jest na základě Morse-ovy alfabety. Londýnští umělci, kteří nalezají se na bojišti, zaslali několik vzorků takovýchto zpráv svým časopisům k posouzení se strany čtenářstva.

Pravý samaritán. Pan Bedř. Bauman, Boonville, Mo., zděluje následující zajímavý případ vyléčení. Píše: "Jedna z mých sousedek trpěla poslední zimy prudkým záchvatem. Nemoc tato zanechala ji v bídném stavu zdravotním a ona nedoufala, že se kdy ještě uzdraví. Trpěla křečemi v údech a snášela trýznící bolesti. Lékaři nemohli, neb snad nechtěli jí pomoci, neb to byli chudí lidé a oni se obávali, že by snad nikdy nebylo jim zaplaceno. Dozvěděl jsem se o smutném postavení této ubohé ženy a ihned jsem se odhodlal, ať zaplatí mi, či nikoliv, dáti jí jednu láhev Dra. Petra Hoboka. Poslal jsem k ní moji manželku s onou láhví a zároveň jsem ji poradil, by ji silně třela Léčivým Olejem, což učinila. Paní ona využívala jednu láhev a výsledek byl podivuhodný. Ubohá paní se opět pozdravila a jak ona, tak všichni její sousedi jsou plni chvály léčivé moci oněch prostředků." Nejsou to lékárnické mediciny. Prodávány jsou přímo lidu, neb skrze místní jednatele, vyrabitelem Dr. Peter Fahrney-em, 112—114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Dr. L. H. SIXTA,
český lékař.
SCHUYLER, NEBR.
Písárna v Hollmanově blocku.
V druhém poschodí.

Iler's PURE MALT WHISKEY.
DISTILLED AND BOTTLED AT THE WILLOW SPRINGS DISTILLERY.
GUARANTEED — PURITY — STRENGTH AND FLAVOR.
K dostání v lékárnách, hotelích a ve všech známých obchodech.